

EXPUNERE DE MOTIVE

Prin Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998, a fost reglementat regimul juridic al proprietății publice din țara noastră.

Potrivit art. 21 din actul normativ menționat, inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al unităților administrativ-teritoriale au fost întocmite, după caz, de comisii special constituite, conduse de președinții consiliilor județene, respectiv de primari. Inventarele au fost supuse consiliilor județene, respectiv consiliilor locale, spre însușire, după care au fost centralizate de consiliile județene și trimise Guvernului, prin Ministerul Administrației și Internelor. Guvernul a adoptat câte o hotărâre pentru fiecare județ, prin care se atesta domeniul public al județului, precum și al fiecărui municipiu, oraș și comună din județul respectiv.

Potrivit art. 22 din lege, consiliile județene, Consiliul General al Municipiului București și consiliile locale sunt obligate să facă înregistrarea operațiunilor de modificare a regimului juridic al bunurilor din domeniul public al unităților administrativ-teritoriale.

Întrucât Legea nr.213/1998 nu cuprinde o dispoziție expresă prin care să se statueze că bunurile intrate în proprietatea unităților administrativ-teritoriale ulterior aprobării de către Guvern a inventarului bunurilor din domeniul public, vor fi calificate ca aparținând acestui domeniu, dacă este cazul, doar prin hotărâre a consiliului județean, a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, fără a mai fi necesară o hotărâre a Guvernului, unele autorități ale administrației publice centrale nu iau în considerare hotărârile autorităților administrației publice locale deliberative, solicitând ca, în toate cazurile, să se prezinte o hotărâre a Guvernului din care să rezulte că bunurile respective fac parte din domeniul public.

Evident, asemenea organisme fac abstracție de principiul autonomiei locale și al descentralizării, rămânând tributare

centralismului excesiv de mult timp abolit în România, precum și faptul că proprietarul unic al tuturor bunurilor publice este doar statul.

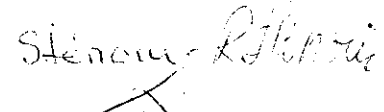
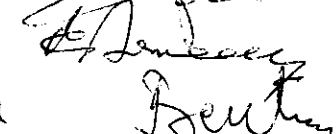
Pe de altă parte, menționăm faptul că, deși hotărârile Guvernului privind atestarea proprietății publice au fost adoptate de aproape 3 ani iar inventarele au fost întocmite pe bază de documente, se refuză înscrierea dreptului de proprietate publică în cărțile funciare pe baza anexelor aprobate de guvern, ceea ce îngreunează desfășurarea normală a activității de către autoritățile administrației publice locale.

Menționăm, de asemenea, faptul că, unitățile administrativ-teritoriale dețin în proprietate sau cu alt titlu, terenuri pe care au fost realizate, cu aprobările legale, construcții de către persoane fizice sau juridice, altele decât autoritățile publice, spre exemplu, cooperația.

Construcțiile se află în proprietatea celor care le-au realizat, însă terenurile nu pot fi cumpărate de aceștia decât în urma unei licitații publice. Considerăm că, sub acest aspect, procedurile sunt excesive, impunându-se să se precizeze, că odată cu dreptul de proprietate asupra construcției ar trebui să se dobândească și dreptul de proprietate asupra terenului aferent acesteia, fără licitație, chiar dacă acesta se află în proprietatea statului sau a unei unități administrativ-teritoriale. Actualilor proprietari care dețin în proprietate construcții având regimul juridic relevat mai sus, este necesar a li se vinde terenurile aferente, în condițiile care fac obiectul prezentei propuneri.

Pentru a pune capăt unor astfel de inadvertențe, am elaborat alăturatul proiect de lege pentru modificarea și completarea Legii nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, pe care vă rugăm să-l adoptați.

INITIATORI,

senator	Rodica Mihaela Stenariu	
deputat	Flavia Ionelache	
deputat	Valer Dorneanu	
deputat	Dumitru Bentu	